

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. T. W.,** zastoupen JUDr. Janem Walterem, advokátem, se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č. j. MV-144061-7/KM-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2018, č. j. 8 A 35/2018 - 23,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2018, č. j. 8 A 35/2018 - 23, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 21. 2. 2018, č. j. 8 A 35/2018 - 23 (dále „napadené usnesení“), jímž městský soud postoupil žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č. j. MV-144061-7/KM-2017 (dále „napadené rozhodnutí“) Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

[2] **Napadeným rozhodnutím** žalovaný podle ustanovení § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), potvrdil postup Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ve věci vyřízení žádosti o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 18. 11. 2017. Žalovaný popsal, že žalobce požadoval informace o přehledu videozáznamů pořízených Policií ČR v obci Kovářská, v areálu bývalého podniku Benar (Sponit) v letech 2012 až 2017; ke každému záznamu

žádal o stručný popis toho, co je na něm zachyceno včetně údaje o délce záznamu, data jeho pořízení, kdo jej pořídil, na jakém médiu byl záznam prvotně uložen, kdy a na jaké médium byl záznam přenesen, kdo o přenesení záznamu a z jakého důvodu rozhodl, zda a kdy byl záznam vymazán, kdo o tom a z jakého důvodu rozhodl, a v rámci jaké věci byl záznam pořízen a uchováván. Dále žádal o poskytnutí kopií veškerých písemností, v nichž jsou vyžádané údaje zachyceny. Povinný subjekt na žádost reagoval vyrozuměním ze dne 1. 12. 2017, ve kterém vysvětlil, že žádost rozčlenil do tří částí. Nadřízený orgán po posouzení postupu povinného subjektu dne 21. 12. 2017 vydal rozhodnutí o tom, že povinný subjekt nepostupoval v souladu se zjištěným skutkovým stavem a přikázal povinnému subjektu žádost znovu vyřídit. Povinný subjekt proto žádost znovu posoudil, a to sdělením ze dne 5. 1. 2018, ve kterém žalobci poskytl informace k videozáznamu ze dne 30. 6. 2016 a část informací k dalším dvěma videozáznamům; ve zbytku vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informace. Proti tomuto postupu podal žalobce stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž namítal, že neobdržel kopie všech písemností, v nichž jsou zachycena vyžádaná metadata. Žalovaný se s postupem povinného subjektu ztotožnil, neboť vysvětlil, že ten žalobci zaslal veškeré informace, kterými disponoval. Ve vztahu k metadatům žalovaný vysvětlil, že ta představují data, která poskytují informace o jiných datech; v tomto případě je třeba odlišovat pojem metadata od pojmu informace dle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný na závěr zdůraznil, že v rámci přezkumu postupu žalovaného nemůže zkoumat, zda-li ze strany příslušníků povinného subjektu nedošlo vymazáním dotčených videozáznamů či písemným nezaznamenáním některých skutečností k porušení zákona.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí **žalobu** k městskému soudu. Namítal, že žádost o informace nebyla zcela vyřízena. Nebyly mu totiž poskytnuty informace o tom, že některé z videozáznamů byly vymazány, kdo o tom rozhodl a proč. Nebyly poskytnuty písemnosti, které tyto informace obsahují. Došlo tedy k nevyřízení žádosti o informace. Stejné výtky měl i k poskytnutým informacím o videozáznamu ze dne 30. 7. 2016. Napadené rozhodnutí dále označil za nepřezkoumatelné, neboť v něm chybí úvahy, kterými se žalovaný řídil. Další vadu spatřoval v tom, že nebyl zjištěn skutkový stav věci.

[4] Městský soud v odůvodnění **napadeného usnesení** uvedl, že v dané věci je povinným subjektem Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, který jako správní orgán prvního stupně zasáhl do práv žalobce. Místně příslušným je tak Krajský soud v Ústí nad Labem podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

II. Kasační stížnost a vyjádření

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému usnesení kasační stížnost. Stěžovatel specifikoval, že kasační stížnost podává z důvodu nesprávného posouzení právních otázek městským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Uvedl, že napadené rozhodnutí představuje rozhodnutí o stížnosti podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Takové rozhodnutí je nutné považovat za rozhodnutí vydané v prvním stupni, tudíž místně příslušným je Městský soud v Praze.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, a že kasační stížnost **je důvodná.**

[9] Pro posouzení věci Nejvyšší správní soud považuje za stěžejní určit, co je předmětem řízení, neboť od správného určení předmětu řízení se musí odvíjet navazující úvahy, mj. o místní příslušnosti. Stěžejním pro stanovení předmětu věci je petit žaloby – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197. Z obsahu žaloby ze dne 7. 2. 2018 přitom bez jakýchkoli pochyb vyplývá, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného vydané podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[10] Určením místní příslušnosti správního soudu v případě, kdy je žalobou napadáno rozhodnutí vydané podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 13. 11. 2013, č. j. Nad 65/2013 – 25, podle kterého *„V posuzované věci podle žalobního tvrzení se žalobce, byť tak činí dílem zmatečně, domáhá výslovně přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2013, č. j. 74/2013-OT-OSV/2, toto rozhodnutí tedy považuje za rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., navrhuje jeho zrušení pro nezákonnost. Za této situace je proto třeba přisvědčit názoru Krajského soudu v Praze s tím, že uvedené rozhodnutí žalovaného je třeba považovat za rozhodnutí vydané v I. stupni, proti tomuto rozhodnutí žalobce brojí. Ve smyslu ust. § 7 odst. 2 s. ř. s. je tak příslušným k rozhodnutí o takto podané žalobě soud, v jehož obvodu má žalovaný správní orgán (ministerstvo spravedlnosti) sídlo, tedy Městský soud v Praze.“* Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 As 236/2017 – 53, v němž vyložil, že *„Dále je vhodné korigovat vyjádření žalovaného o ztotožnění rozhodování nadřízeného orgánu dle § 16a odst. 4 ZSPI s rozhodováním ve druhém stupni. Nadřízený orgán rozhoduje o informační stížnosti v postavení prvostupňového orgánu, neboť nerozhoduje o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, č. j. Nad 65/2013 25).“*

[11] Nejvyšší správní soud má za to, že se jedná o totožnou situaci, která je popsána ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. Nad 65/2013. Stěžovatel napadá rozhodnutí o stížnosti vydané podle ustanovení § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím; v takovém v případě žalovaný vystupuje v pozici orgánu prvního stupně, neboť nevede odvolací řízení ve smyslu ustanovení § 16 téhož zákona. V takovém případě je nutné místní příslušnost správního soudu odvozovat podle sídla žalovaného, zde v Praze. Místně příslušným soudem je proto Městský soud v Praze.

[12] Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud proto napadené usnesení městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku. O případné náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu